

страхування.

Тема 12. Платники, об'єкт оподаткування та ставки ПДФО при оподаткуванні виплат з оплати праці.

Тема 13. Податкові соціальні пільги при оподаткуванні виплат з оплати праці.

Тема 14. Особливості оподаткування окремих видів доходів.

Тема 15. Оподаткування альтернативних варіантів оплати праці.

Тема 16. Звітність за податком на доходи фізичних осіб та його порядок сплати. Відповідальність платників податку, податкових агентів та контролюючих органів.

Отже, питання правового регулювання адміністрування податків, податкових процедур, податкового менеджменту у контексті процесуальних відносин щонайменше на рівні навчальних дисциплін розглядаються як дещо тотожні явища. І це попри законодавче не визначення. Проте виникає риторичне запитання: для чого така різноманітність навчальних дисциплін із в цілому однаковим тематичним планом? На наше глибоке переконання, в Україні варто внести певні зміни до податкового законодавства, що стосуються чіткості термінології, зокрема у питанні податкових процедур. Тут варто звернути увагу на досвід зарубіжних країн. Приміром є такі закони: Law on tax procedure and tax administration of Republic of Serbia, Tax Procedure Act of Republic of Bulgaria, Swedish Tax Procedures Act, Tax Procedure Act of Republic of Slovenia. Також деякі європейські країни пішли шляхом прийняття закону, що регулює питання податкових процедур щодо окремих податків (Corporate Tax Act, Income Tax Act тощо).

УДК 447.2 (043.2)

Нечипоренко В. А., студент магістратури,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна
Науковий керівник: Троцюк Н. В., к.ю.н.

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ ВІДНОСИН З ПЕРЕВЕЗЕННЯ НЕБЕЗПЕЧНИХ ВАНТАЖІВ ЗАЛІЗНИЧНИМ ТРАНСПОРТОМ

Умови та порядок організації перевезень за участю залізниць та інших видів транспорту, нормативи якості вантажних перевезень (терміни доставки, безпека перевезень, схоронність вантажів) та обслуговування відправників і одержувачів небезпечних вантажів визначаються Цивільним кодексом України, Господарським кодексом України, Статутом залізниць України, Правилами перевезення небезпечних вантажів тощо.

Варто зазначити, що Цивільний кодекс України не містить дефініції

договору перевезення небезпечних вантажів залізничним транспортом, проте у ч. 1 ст. 909 даний нормативний акт дає загальне визначення правовідносинам, що виникають при перевезенні вантажу. Договором перевезення вантажу визначено такий договір, згідно з яким одна сторона (перевізник) зобов'язується доставити довірений їй другою стороною (відправником) вантаж до пункту призначення та видати його особі, яка має право на одержання вантажу (одержувачеві), а відправник зобов'язується сплатити за перевезення вантажу встановлену плату [1].

Предметом даного договору є вантаж, в тому числі небезпечний вантаж.

Спеціальним нормативним актом, який регулює відносини з перевезення небезпечних вантажів залізничним транспортом є Правила перевезення небезпечних вантажів (далі – Правила), які затверджені наказом Міністерства транспорту та зв'язку України від 25 листопада 2008 р. № 1430. Дані Правила визначають основні норми та вимоги, що забезпечують безпеку перевезення небезпечних вантажів.

Згідно п. 2.2. Правил перевезення небезпечних вантажів, небезпечні вантажі поділяються на дев'ять класів (див. таблиця 1) [2].

Законодавством України також встановлено порядок обмеження або контролю відповідними органами виконавчої влади щодо перевезення окремих видів небезпечних вантажів. Так, наприклад, перевезення радіоактивних матеріалів, у тому числі радіоактивних відходів, територією України здійснюється відповідно до Положення про порядок здійснення перевезення радіоактивних матеріалів територією України, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 15.10.2004 р. № 1373, Правил ядерної та радіаційної безпеки при перевезенні радіоактивних матеріалів (ПБПРМ-2006), затверджених наказом Державного комітету ядерного регулювання України від 30.08.2006 р. № 132, зареєстрованих у Міністерстві юстиції України 18.09.2006 р. за № 1056/12930. Порядок здійснення транскордонних перевезень небезпечних відходів устанавлюється відповідно до Положення про контроль за транскордонними перевезеннями небезпечних відходів та їх утилізацією/видаленням, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 13.07.2000 р. № 1120. Перевезення наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів здійснюється згідно з дозволом, виданим спеціально вповноваженим органом виконавчої влади відповідно до постанови Кабінету Міністрів України від 03.02.1997 р. № 146 «Про затвердження Порядку видачі дозволів на право ввезення на територію України, вивезення з території України або транзиту через територію України наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів».

Таблиця 1

Клас	Підклас	Найменування підкласу
1		Вибухові матеріали і речовини
	1.1	Речовини та вироби, які характеризуються небезпекою вибуху масою
	1.2	Речовини та вироби, які характеризуються небезпекою розкидання, але не створюють небезпеку вибуху масою
	1.3	Речовини та вироби, які характеризуються небезпекою загоряння, а також незначною небезпекою вибуху чи незначною небезпекою розкидання, або тим та іншим, але не характеризуються небезпекою вибуху масою
	1.4	Речовини та вироби, які не становлять значної небезпеки
	1.5	Речовини дуже низької чутливості, які характеризуються небезпекою вибуху масою
	1.6	Вироби надзвичайно низької чутливості, які не характеризуються небезпекою вибуху масою
2		Гази
	2.1	Займисті гази
	2.2	Незаймисті нетоксичні гази
	2.3	Токсичні гази
3		Легкозаймисті рідини
4.1		Легкозаймисті тверді речовини
4.2		Речовини, здатні до самозаймання
4.3		Речовини, які виділяють займисті гази, взаємодіючи з водою
5.1		Речовини, що окиснюють
5.2		Органічні пероксиди
6.1		Токсичні речовини
6.2		Інфекційні речовини
7		Радіоактивні матеріали
8		Корозійні (їдкі) речовини
9		Інші небезпечні речовини і вироби

Договори про перевезення небезпечних вантажів залізничним транспортом належать, за своєю суттю, до консенсуальних договорів, при цьому порядок укладення вказаного договору перевезення має певну специфіку.

Відповідно до Правил перевезення небезпечних вантажів, небезпечні вантажі надаються до перевезення тільки у тих видах і типах тари (транспортної тари, складеної тари, комбінованих пакуваннях, КСВМВ

або крупногабаритної тари), які визначені в інструкціях з пакування та які відповідним чином випробувані та мають установлене для них за результатами випробовувань маркування.

Таким чином, договір перевезення небезпечних вантажів залізничним транспортом є самостійним, індивідуальним видом договорів перевезення, який займає особливе місце серед суміжних угод, адже він має специфічний предмет договору. На відміну від інших договорів перевезення, до перевізника висуваються низка додаткових процедурних та імперативних вимог закону щодо забезпечення безпеки при перевезенні небезпечного вантажу.

Література

1. Цивільний кодекс України: за станом на 16.01.2003 р. № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2017. – № 48. – Ст. 436.

2. Правила перевезення небезпечних вантажів: Наказ Міністерства транспорту та зв'язку України від 25 листопада 2008 р. № 1430 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://uz.gov.ua/cargo_transportation/legal_documents/terms_of_freight/page-2/264636/.

УДК 349.2-057 (043.2)

Новосельська І. В., к.ю.н., доцент,
Котул В., студент,

Державний університет інфраструктури та технологій,
м. Київ, Україна

СПЕЦИФІКА ЗАСТОСУВАННЯ ЛОКАЛЬНО-ПРАВОВИХ АКТІВ В ТРУДОВИХ ПРАВОВІДНОСИНАХ

Чинне законодавство в галузі праці не містить поняття локального акту. В цьому випадку слушно звернутися до його визначень з наукової точки зору.

М. Ю. Шулипа вважає, що локальні нормативно-правові акти є різновидом підзаконних нормативно-правових актів про працю, що містять локальні норми права. Вони приймаються на підставі і у межах, передбачених не тільки трудовим законодавством та іншими актами, що містять норми трудового права, а й колективним договором, колективними угодами [1].

О. М. Ярошенко під локальними актами розуміє форму об'єктивізації волі нормотворчих органів. Специфіка таких актів полягає в тому, що вони приймаються (розробляються) роботодавцем і працівниками (їх представниками). Сфера дії локальних нормативно-правових актів в сфері трудового права обмежена рамками конкретної організації, в якій вони прийняті [2].